

Arrest

nr. 177 172 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook nog een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw:

naam: [E.M.]

voornaam: [N.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 11/04/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan: *“Schending van de materiële motiveringsverplichting. Schending van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.”*

Zij licht haar betoog toe als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 (...) en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokken heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkende heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Betrokken heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. "

Hierop vallen verscheidene opmerkingen te maken.

Verzoekster wijst erop dat een inreisverbod volgens de wet slechts een accessorium is van een bevel om het grondgebied te verlaten, en dit in o.m. het geval dat een vorig bevel niet uitgevoerd werd. Er moet dus minstens sprake zijn van twee bevelen: een dat niet werd uitgevoerd en een volgende waaraan een inreisverbod wordt gekoppeld.

Het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt namelijk het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "

Het staat buiten betwisting dat een bevel om het grondgebied te verlaten een 'beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

2

Te dezen is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Daarenboven preciseert het artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarvan in casus toepassing wordt gemaakt dat een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Bijgevolg dienen minstens twee verschillende beslissingen tot verwijdering voor te liggen wanneer een inreisverbod wordt opgelegd. Met name moet er dus sprake zijn van enerzijds de beslissing tot verwijdering die gepaard gaat met het inreisverbod en anderzijds ook een vroegere beslissing tot verwijdering die niet uitgevoerd werd.

Het opleggen van een inreisverbod als begeleidende maatregel bij een beslissing tot verwijdering in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet veronderstelt noodzakelijkerwijze dat er een vroegere beslissing tot verwijdering werd genomen én dat de betrokken aan deze vroeger beslissing geen gevolg gaf.

Verzoekster stelt echter vast dat zij voordien nooit eerder een bevel heeft mogen ontvangen laat staan dat zij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

Dit houdt aldus een schending in van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er bovendien zeer goed van op de hoogte dat nooit een eerdere beslissing tot verwijdering werd genomen ten opzichte van verzoekster. Dit blijkt enkel en alleen al uit het feit dat in de bestreden beslissing zelf niet gewezen wordt naar een vorig bevel.

De materiële motiveringsverplichting werd geschonden.

Verzoekster verwijst voor de goede orde naar een arrest van 13 november 2015 met nummer X waarin in een gelijkaardige zaak het inreisverbod werd vernietigd omwille van bovenstaande redenen (zie stuk2)."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

2.3. Verzoekster gaat er met haar betoog dat verweerder conform artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten had moeten nemen vooraleer hij haar een inreisverbod had mogen geven, volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing steunt op artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kreeg immers op 11 april 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten, die haar dezelfde dag nog werd betekend. Op grond van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet kon verweerder aldus meteen overgaan tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad van 13 november 2015 met nummer X is bijgevolg niet dienstig. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij een niet correcte beoordeling van verzoeksters geval zou gedaan hebben in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster verduidelijkt niet op welke manier de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de betrokken richtlijn werd omgezet in Belgisch recht via de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 17 februari 2012) en verzoekster niet aantoont dat de aangehaalde bepaling niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij niet dienstig kan steunen op de schending van de betrokken bepaling van de betrokken richtlijn. Dit onderdeel van het middel is aldus onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA